

PASQUA ENTRE GUERRES

Silenciades les campanes per la celebració de la mort de Jesús, l'Església esperava ansiosament alçar les campanes al vol per anunciar, als quatre vents, l'esdeveniment de la resurrecció. Això feu la nit de glòria. No sabia què fer eixe Dissabte Sant, perquè la mort nega tota possibilitat d'esperança, però a l'aurora de diumenge esclatava d'alegria i cridava: HA RESSUSCITAT! Però, tal com la litúrgia se celebra, ¿no és actuar d'una manera precipitada, bastant anacrònica i sense massa sentit? Del Divendres Sant a la nit de glòria, ¿s'ha experimentat algun canvi a la vida de l'Església, a la nostra vida?

Als nostres temples tot s'ha celebrat igual; tant és que hi haja guerres obertes com si no, pareix que tant es dona que estiguen produint-se massacres, morts, crims, injustícies i abusos. Encara que davant de tanta barbàrie aparega la crua pregunta: on és Déu? Hi ha Déu?

Es fa difícil parlar del Déu de Jesús quan les bombes esclaten sobre persones innocents, quan a les persones se'ls nega l'habitatge, quan la necessitat de les persones és ocasió per abusar i enriquir-se, quan l'extermini no és condemnat, quan la força del poder és acollida també per jerarquies religioses. Com parlar de Déu?

Atahualpa Yupanqui, cantautor argentí cantava (1969): *"Hay una cosa en la vida más importante que Dios y es que nadie escupa sangre para que otro viva mejor. Que Dios ayuda a los pobres, tal vez sí o tal vez no, pero es seguro que almuerza en la mesa del patrón"*.

Segurament, estem anunciant la Pasqua sense tenir massa consciència que totes les morts necessiten reparació i pensar que la Pasqua es pot viure tan lleugerament no siga viure seriosament al mateix Déu.

No oblidem que el sofriment humà sempre ha sigut i serà un hàndicap per a la fe en Déu. Per què calla Déu? La Pasqua és el pas de Déu. On el trobem? El mateix Jesús reclama davant el silenci de Déu i viu l'angoixa que li produeix la seua aparent absència. Per què no es rebel·la contra tant sofriment absurd i cruel? I, per moments Jesús no pot més i crida: Per què m'has abandonat?

No tinc resposta ferma i no vull especular i, potser, siga en el silenci de Déu on caldrà trobar resposta. Sols una llum en el silenci i contemplació de la creu pot ajudar-nos a descobrir-la. Jesús expressa el seu dubte existencial, però no dona per inútil la seua vida, dedicada tota ella a estimar, a combatre tot maltractament i a donar dignitat a les víctimes i, per això, malgrat el silenci de Déu confessarà: "Em pose a les teues mans".

Guerra i resurrecció són termes antagònics i requereix molta reflexió si volem celebrar la vida. Hauríem de descobrir que per a eixir de morts caldrà lluitar per alçar lloses, és a dir, combatre el poder que subjuga, trencar la inèrcia de l'egoisme, prendre partit per les víctimes. Gustavo

Gutiérrez, teòleg peruà deia: *"Solo guardando silencio y siendo solidarios con el sufrimiento de los pobres, se podrá hablar de su esperanza sobre Dios que libera"*.

La litúrgia ha de canviar el seu discurs per a ser creïble i oferir la resposta de Déu en el seu silenci. Ha d'expressar el compromís de posar-se en peu i eixir a l'encontre de les víctimes. És Pasqua, cantava Roberto Orellana, quan treballem per baixar a Déu dels núvols i el duguem a la fàbrica, quan el baixem dels nostres retaules i el gravem als nostres cors, quan traguem a Déu dels temples, on fa temps que el tancarem, i el deixem lliure a la plaça, on el trobarem donant cura a les víctimes.

Nosaltres podem dir-nos: és Pasqua quan reconeixem que les víctimes tenen dret a l'esclariment de la seua passió, treballant perquè no quede en l'oblit, perquè Déu és al nostre costat incitant-nos a transmetre a les noves generacions tot el sofriment i morts causades per l'egoisme i ànsia de poder. A lluitar per un model de societat just i de convivència impedit tota carrera armamentista i procurant formació en valors ètics, morals, socials i ecològics.

Déu no avassalla i encara que el seu silenci siga entès com que no té cura de nosaltres, no s'avança a la nostra acció, espera la nostra participació. Però ha ressuscitat, perquè hi ha persones que s'obrin als altres per alleugerir el sofriment humà i tenen cura de les víctimes, sempre essent sabedors que el bàlsam al sofriment supera la creu, però mai l'anula i, per això, a pesar de l'estima, persisteix la guerra.